

Diumenge segon durant l'any
Cicle A segona lectura

CORINT, CIUTAT AMB COMUNITAT CRISTIANA

Corint era una ciutat, que va ser reconstruïda per Juli Cèsar l'any 44 aC. Va tenir en desenvolupament espectacular i cresqué en extensió fins a convertir-se en la capital de la província romana d'Acaia. Tenia dos ports i això li donava un potencial econòmic de primera magnitud. En un turonet prop la ciutat hi havia el temple d'Àfrodita, on es practicava la prostitució sagrada. La ciutat tenia fama d'oferir una vida fàcil i moralment molt permissiva.

Pau va arribar a la ciutat de Corint l'any 51 i va fundar-hi una comunitat cristiana. Uns anys després, cap el 56 o 57, durant una estada a Efes, li arribaren notícies de desordres i divisions, que s'havien produït dins la comunitat. Pau reaccionà de seguida i va escriure una carta per fer front a la situació, alhora que respondre a algunes qüestions, que uns membres de la comunitat li havien plantejat. La segona lectura d'avui és la salutació de la carta (1Co 1,1-3). La construcció i l'estil és semblant a les salutacions de les altres cartes.

Pau diu als corintis que han estat santificats per Jesucrist i que són cridats a ser sants. El terme sant cal entendre'l de manera molt diferent a com estem acostumats. Actualment sant és el o la qui, havent superat un llarg procés de canonització, és proclamat sant, solemnement, pel bisbe de Roma. En llenguatge bíblic la santedat és un atribut de Déu. Només Déu és sant. «Ningú és sant com el Senyor» (1 Sa 2,2); « Tu ets el sant » (Sl 22,4); « San, Sant, Sant és el Senyor » (Is 6,3). Tota altra santedat no és res més que

participació o irradiació de la santedat de Déu « Sigueu sants perquè jo sóc sant » (Lv 11,45). Que Déu és sant vol dir que l'àmbit de la seva existència va més enllà de les coses materials, que formen part d'aquest món. Els cristians, santificats per Jesucrist han entrat en una forma de vida, que va més enllà de la pura mundanitat. Però la santedat és també un objectiu : « cridats a ser sants ». A semblança del poble d'Israel, que és cridat a ser sant, també la comunitat cristiana de Corint, superant desordres i divisions ha de convertir-se en mirall de la santedat de Déu visquent la nova condició de adherits a Jesús.

La carta va adreçada a la comunitat de Corint, una comunitat concreta, que viu un moment històric concret, en un lloc geogràfic delimitat. Aquesta comunitat se sent unida amb tots els qui invoquen el nom de nostre Senyor Jesucrist. Podríem dir que Pau resol bé la dialèctica entre la particularitat i la universalitat. El text fa veure ben clar que la universalitat no ofega la particularitat, tot el contrari, la gran protagonista és la comunitat cristiana històrica i concreta.

Dos són els dons que Pau desitja per als corintis, la gràcia i la pau. El desig de la pau és molt apropiat al començament d'una carta, on les situacions de conflicte i divisió, en les que la pau hi és del tot necessària, apareixeran cada dos per tres. No trigarà gaire el text en demanar que no hi hagi divisions (1,10), quan esmenta els partidaris de Pau, d'Àpol·lò i de Cefes. Pau que serà benvinguda per resoldre l'enfrontament entre els partidaris i no partidaris de menjar les carns sacrificades als ídols (10) i pau indispensable per bandejar les divisions de la comunitat durant les reunions eucarístiques (11,18)